

Selin'in Armağanı

“Eşinin ne düşüneceği senin sorunun.”

“Ama... onun kalbini kırmak istemem.”

“Ya benim kalbim? Benim duygularım yok mu?”

“Bilmiyordum ki... Hiç aklıma gelmemiştii...”

“Ne yani şimdi de bilmezden mi geleceksin? Benim için ne kadar üzücü biliyor musun? Yıllarca böyle yaşamak...”

“Öyle demek istemedim. Yani... çok zor...”

“Zor da olsa gerçekler böyle. Tabii ki ailen şaşıracak...”

“Keşke duymaları gerekme...”

“Ama duymaları gerek. Bunca yıl geçti, artık saklanmak istemiyorum. Sen mi söylersin, ben mi söyleyeyim?”

“Hayatları altüst olacak...”

“Ya benim hayatım? Yıllardır altüst değil mi?”

Selin, babasının oda kapısında donakaldı.

Televizyon çekimi falan mı vardı? Babası dizide oynaya-
cağını neden onlara söylememiştii ki? Hem babasını tanıdığı
kadarıyla, oyunculuk hiç de ona uygun bir meslek değildi.
Oysa Selin'in kapı ardından duyduğu seslere bakılacak olur-
sa, Oktay Bey bayağı usta bir oyunculuk sergiliyordu.

Selin, ne yapacağını bilmez bir halde, bir süre kapı önünde kalakaldı. Okul çıkışı babasının iş yerine uğrama fikri, son derste aklına gelmişti. O gün babasının doğum günüydü ve Selin ona aldığı dijital çerçeveyi bürosundaki masasına yerleştirdiğini gözleriyle görmek istiyordu. Kitaplığa da koysa olurdu, ama mutlaka göz önünde bir yerde olmalıydı.

Çok özel bir çerçeydi ve neredeyse son bir yıldır cep telefonu almak için biriktirdiği tüm parayı bu armağana yatırmıştı. Kısa bir süre önce katıldığı Süper Gazete'nin heyecanlı serüvenlerinin birinde, ödül olarak ona cep telefonu vermişlerdi. O da biriktirdiklerini buna harcamıştı işte. Değerdi ama. 'Sihirli bir çerçeve bu,' demişti satıcı delikanlı. Elbette inanmamıştı sihirli olduğuna. Yalnızca ilerleyen teknolojinin bir ürünüydü, ama inanmış gibi delikanlıya tatlı tatlı gülümsemişti. Yeşil gözlü, uzun boylu, yakışıklı bir çocuktur. Bakışları aklına geldiğinde, Selin'in içi ürperdi. Bu sihir değil de neydi?

Aslında böyle pahalı bir şeyi okula götürmemeliydi, ama arkadaşlarına göstermezse çatlardı doğrusu. Elif çerçeveyi görünce gözlerine inanamamış, Evren ve Yener ise ağızları bir karış açık, bakakalmışlardı. Gökhan her zamanki ukalalığıyla, "Ohoooo, bu çerçeveden bizim evde çok. Siz şimdi mi keşfettiniz küçük hanım?" diyerek Selin'in sevincini bastırmaya çalışmıştı.

Selin, çerçevenin özelliklerini arkadaşlarına en ince ayrıntısına kadar ballandıra ballandıra anlatmıştı. Gerçi ballandırmaya da gerek yoktu, gerçekleri sıralamıştı yalnızca. LCD ekranda ister film oynat, ister fotoğraf koy, ister farklı efektlerde ve zamanlarda slayt gösterisi ayarla...

Kerem hemen atılmıştı: “Eh yani, bütün sevgililerimin resmini aynı anda arka arkaya gösterebilecek bir çerçeve desene; valla tam bana göre!”

Gökhan kakhahalarla gülmüştü. Gerçi Kerem’in sözlerini duyan herkes gülmüştü, ama Gökhan iyice acımasızdı: “Sen önce bir tanesini bul da, sonra havalan,” demişti.

Çerçeve, her türlü teknolojik kullanıma uygundu. Bir yandan müzik çalabilir, bir yandan internetten indirilen resimleri yansıtabilirdi. A tabii, bunların hepsi uzaktan kumanda ile yönetilebilirdi. Müthiş bir yenilik!

“Bu çok yeni bir durum. Önce ailemi hazırlamalıyım...”

“Bence bu gerçeğe bir an önce alışsanız hepimiz için iyi olur. Kaç gündür otel odasında yapayalnız bekliyorum.”

“Biraz sabret.”

“Yıllardır sabrettim zaten. Benim de mutlu olmaya hakkım var. Yeterince acı çektim.”

“Evet anlıyorum.”

“Anlamak yeterli gelmiyor. Artık bir şeyler değişmeli. Buraya gelmek benim için kolay mıydı sanıyorsun?”

“Kolay olmadığını tahmin ediyorum.”

“İşte, dosya burada. Dilersen burada bırakayım, raporları tek tek incele...”

Selin, sahneyi böleceği kaygısıyla içeri girip girmekte kararsız beklerken, aniden kapı açıldı. Yirmili yaşlarında görünen bir kız, hızla kapıdan fırlayıp yanından geçti ve koridorda kayboldu.

“Amma abartılı makyaj yapmış!” diye geçirdi içinden. Spot ışıkları önündeki çekimlerde böyle ağır makyaj gerekiyordu diye biliyordu, kendisi de bir kez bir dizide çok kısa

bir rol almıştı; ama gözlerinin çevresini zombi gibi kapkara boyamasına da ne gerek vardı? Hele giysisi... Bu da televizyonda son zamanlarda pek moda olan vampir dizilerinden biriydi herhalde. Simsiyah saçlar, siyah giysiler... Gerçekten inandırıcı bir karakterdi; rolüne uymuştu. Öyle ki, kız odadan telaşla çıkıp Selin'in yanından geçerken bir an gözleri birbirine kilitlenmiş, kızın güçlü bakışlarından yansıyan kendinden emin hava, Selin'in içinde korkuyla karışık bir gerginlik yaratmıştı.

Selin babasının odasına girdiğinde, gözleri hemen kamera ve spotları aradı; yoktu. Yönetmen ya da kameramana benzer birileri de yoktu! Babası odada yalnızdı.

“Baba!”

Oktay Bey kapıda dikilen kızına bir süre boş boş baktı. Selin, az önce içine kıvılcım gibi düşen gerilimin daha da yayılarak neredeyse her yanını uyuşturmakta olduğunu hissetti. Gerginliğini zaman yitirmeden bastırmak için yüksek sesle tekrar seslendi.

“Baba ben geldim; Selin!”

Oktay Bey'in uyurgezer bedenine birden kan hücum etti sanki, abartılı bir refleksle yerinden fırlayıp Selin'i kucakladı.

“Hoş geldin canım. Geleceğini söylememiştin.”

“Sürpriz yapmak istedim. Hazır armağanın da yanımdayken, doğruca buraya gelip doğum gününü kutlayayım dedim.”

Ambalajı defalarca açılıp kutusundan kim bilir kaç kez çıkarılan çerçeveyi, yıpranmış paketinde babasına uzattı.

“Doğum günün kutlu olsun babacığım.”

Babasının, armağanını beğeni dolu bir yüz ifadesiyle açmasını sabırsızlıkla bekledi. Bugün ne kadar da yavaştı babası; armağan paketi mi açıyor, bomba imha etmek için dikkat mi harcıyor, uzaktan bakan neredeyse ayırımına bile varamazdı. Dayanamayıp paketi babasının elinden kaptı ve parçalarcasına açarak çerçeveyi ortaya çıkardı; özelliklerini ardı ardına sıralamaya başladı.

“Çok güzel, çok beğendim. Teşekkür ederim kızım.”

Selin’in babasından beklediği tepki bu değildi. Belki de aldığı armağanın ne olduğunu tam olarak anlamamıştı. Sesinde ne heyecan ne de coşku vardı.

Kumandanın yeşil düğmesine bastı. Birkaç gün önce evde gizlice çektiği kısa bir film vardı bellek kartında. Çerçeve de ardı sıra akan görüntülerde annesi ile babası gülüşüp şakalaşıyor, yaramaz kardeşi hoplayıp zıplayarak objektifin görüş alanını kapatmaya çalışıyordu. Sihir denen bir şey varsa eğer, işte buydu!

Filmin babasının keyfini yerine getireceğini düşünmüştü, ama tam tersi oldu. Oktay Bey gözlerini çerçeveye dikip görüntüleri bir süre kıpırtısız izledi, ardından olduğu yerde koltuğuna çöktü. Kızının orada olduğunu unutmuş gibiydi.

Selin gözyaşlarını tutmaya çalışarak düş kırıklığı içinde odadan çıkarken de gittiğinin farkına varmadı.

Karışık İşler

Selin eve ulaştığında, sırtında okul çantası değil de kocaman bir kaya parçası taşımış kadar yorgundu. Babasının iş yerinde olanlara bir türlü anlam veremiyordu.

Babası ile konuşan garip kız kimdi? Ortada bir dizi çekimi de olmadığına göre... Babasının sözleri geldi aklına... “Onun kalbini kırmak istemem,” demişti annesi için. Annesi neden kırılacaktı? Herhalde konu, annesinin çok istediği telkari bilezik ya da yeni bir modelle değişmesi gereken fırın değildi. Başka Şeyler...

Selin’in aklında, sürekli uzaklaştırmaya çalıştığı bir soru vardı. Yok hayır olamazdı... Olası değil... Yine de aklı dönüp dolaşıp aynı soruya geliyordu:

O kız... babasının sevgilisi miydi yoksa?

Filmlerde bu tür olaylar çok sık çıkıyordu karşısına. Hoş, gerçek hayatta da böyle Őeylerin olduğunu duymuştu. Daha geçenlerde annesi bir arkadaşından söz ediyordu. Kadın, kocasının geç bir kızla ilişkisini öğrenmişti. Elbette ardından boşanmalar, eşyaları paylaşmalar, ayrı eve geçmeler, çocukların kimde kalacağı tartışmaları falan...

Selin sıkıntıyla mutfağa girdi. Annesi, haftada üç gün temizliğe gelen Hacer Teyze'nin akşam yemeğini de hazırlamasına neden izin vermez bir türlü anlayamıyordu. Yemeğini ille kendi elleriyle hazırlamak istediğini söyler, bir yandan da yorgunluktan yakınırdu...

Akşam için makarna haşlayıp üzerine domatesli bir sos yapsa da, annesi okuldan döndüğünde, ona hoş bir sürpriz olsa...

Bunu yapmak neden daha önce aklına gelmemişti ki? Najsılsa annesi her akşam yorgun gelirdi okuldan. Öğrencilerle uğraşmak kolay mıydı? 'İyi ki bizim okulda değil. Ya bir de bizim sınıfa girseydi?' diye düşündü. Annesi öğretmen olan bir sınıf arkadaşı vardı; bunun kendisi için ne kadar zor olacağını, onun durumundan biliyordu.

'Onun kalbini kırmak istemem.'

'Onun kalbini kırmak istemem.'

'Onun kalbini kırmak...'

'Onun kalbini...'

'... kalbi...'

Sözcükler beyninde dolanıp duruyordu. Annesini kırmak istemeyen, babası idi. Neden şimdi onun makarna yapması gerekiyordu?

En iyisi, atıştırarak bir şeyler var mı diye dolaba göz atmakta.

Selin dolabı açtı, raflara şöyle bir göz attı. Kapağı kapatırken, içerdekilere ait hiçbir şey hatırlamadığını fark etti. Kapağı tekrar açtı, dikkatle baktı. Dolabı kapattı. Aklında yine bir şey yoktu.

"Telefon etmeliyim..."

Aklındakini bu kez de yitirmemek için, rehberinde hızlı aramada kayıtlı tuşlardan birine aceleyle bastı.

“Alo?”

“Alo, Selin sen misin?”

“Alo? Kimsin?”

“Kızım, sen aramadın mı beni? Ben Yener ya!”

“Ha, Yener... Merhaba.”

“Evet?”

“Ne?”

“Sen aradın ya beni. Niye aradın?”

“Bilmem.”

“Allah allaaah, sen iyi misin kızım?”

“Bilmiyorum.”

Yener, Selin’in hıçkırığını duydu.

“Bir şey mi var Selin? Söyle Allah aşkına, delirtme insanı.”

Selin’in hıçkırıkları arttı.

“Annene haber vermemi ister misin? Ya da babana ulaşayım? Söyle ne oldu, kötü bir şey yok ya?”

“Yok, kötü bir şey yok... Belki de var... bilmiyorum Yener.”

“Sus ya, ağlama. Düzeler her şey. Bana anlatmak ister misin? Yoksa kızlarla ilgili bir şey mi?”

“Saçmalama!”

Selin elindeki telefonun çaldığını duydu. Nasıl olur, Yener ile konuşurken aynı anda telefonu nasıl çalardı?

“Alooo Selin? Duymuyor musun kızım? Kapı çalıyor. Açsana.”